

ORATIONEM

ante hos **XXVII** annos scriptam

typis revocavit

Carolus Fridericus Augustus Brohm.

THORUNI, MDCCCXXX.

EX OFFICINA GRUENAUERIANA.

MEMORANDUM

DATE: 1877

TO: THE SECRETARY

The following is a list of the names of the persons who have been appointed to the office of the Secretary of the Board of Commissioners of the District of Columbia, under the provisions of the Act of Congress, approved March 3, 1870, and amended March 3, 1877.

1. Mr. [Name]

2. Mr. [Name]

3. Mr. [Name]

4. Mr. [Name]

5. Mr. [Name]

6. Mr. [Name]

7. Mr. [Name]

8. Mr. [Name]

9. Mr. [Name]

10. Mr. [Name]

11. Mr. [Name]

12. Mr. [Name]

13. Mr. [Name]

14. Mr. [Name]

15. Mr. [Name]

16. Mr. [Name]

17. Mr. [Name]

18. Mr. [Name]

19. Mr. [Name]

20. Mr. [Name]

21. Mr. [Name]

22. Mr. [Name]

23. Mr. [Name]

24. Mr. [Name]

25. Mr. [Name]

26. Mr. [Name]

27. Mr. [Name]

28. Mr. [Name]

29. Mr. [Name]

30. Mr. [Name]

31. Mr. [Name]

32. Mr. [Name]

33. Mr. [Name]

34. Mr. [Name]

35. Mr. [Name]

36. Mr. [Name]

37. Mr. [Name]

38. Mr. [Name]

39. Mr. [Name]

40. Mr. [Name]

41. Mr. [Name]

42. Mr. [Name]

43. Mr. [Name]

44. Mr. [Name]

45. Mr. [Name]

46. Mr. [Name]

47. Mr. [Name]

48. Mr. [Name]

49. Mr. [Name]

50. Mr. [Name]

51. Mr. [Name]

52. Mr. [Name]

53. Mr. [Name]

54. Mr. [Name]

55. Mr. [Name]

56. Mr. [Name]

57. Mr. [Name]

58. Mr. [Name]

59. Mr. [Name]

60. Mr. [Name]

61. Mr. [Name]

62. Mr. [Name]

63. Mr. [Name]

64. Mr. [Name]

65. Mr. [Name]

66. Mr. [Name]

67. Mr. [Name]

68. Mr. [Name]

69. Mr. [Name]

70. Mr. [Name]

71. Mr. [Name]

72. Mr. [Name]

73. Mr. [Name]

74. Mr. [Name]

75. Mr. [Name]

76. Mr. [Name]

77. Mr. [Name]

78. Mr. [Name]

79. Mr. [Name]

80. Mr. [Name]

81. Mr. [Name]

82. Mr. [Name]

83. Mr. [Name]

84. Mr. [Name]

85. Mr. [Name]

86. Mr. [Name]

87. Mr. [Name]

88. Mr. [Name]

89. Mr. [Name]

90. Mr. [Name]

91. Mr. [Name]

92. Mr. [Name]

93. Mr. [Name]

94. Mr. [Name]

95. Mr. [Name]

96. Mr. [Name]

97. Mr. [Name]

98. Mr. [Name]

99. Mr. [Name]

100. Mr. [Name]

Si qua omnino est aetas, auditores, in qua et fructuosissimum sit et utilissimum, ad illustria antiquitatis exempla redire, veterumque temporum memoriam omnem penitus recolere, ea videtur saeculi huius ratio esse, ut, quum vel rerum magnitudine, vel virtutum vitiorumque documentis insignibus, vel denique ingeniorum artiumque cunctarum laetissimo flore cum omnibus omnium gentium aetatibus certare videatur, nihil esse possit dulcius, ingenuo et ad honesta nato animo nihil dignius, quam clarissimos huius aevi viros summis illis vetustatis hominibus, varias harum civitatum atque mirabiles mutationes multiplici veterum populorum sorti, magna denique horum temporum inge-

nia magnosque in omni literarum genere profectus splendidissimis doctae antiquitatis hominibus comparare. Quae comparatio ut ipsa varia et multiplex esse potest, ita haud scio an nostro saeculo uberiores nihil habeat disputandi materiam, quam veterum et bellorum et regnandi formarum et hominum domi bellique clarorum cum nostris accurate et probe instituta comparatio. Ac profecto si quis intra eiusdem populi terminos subsistens duo reperiat exempla virorum, qui, quamvis et aevo et morum cultu et bellandi consilio inter se dispares, tamen, ex iisdem egressi finibus, converso in eandem terram pugnandi impetu, alter nascentis imperii primordia immani quadam ferocia paene subruerit, alter consenescentium civitatum vires excitare animosque ad pristinam virtutem erigere tentaverit: haec si quis reperiat, is mirum fortunae humanae spectaculum videre sibi iure videatur. Brenni olim efferata audacia eius imperii, quod mox erat in totum prope terrarum orbem dominaturum, suaque luce omnem saeculorum insequentium ordinem illustraturum, primum quasi florem fracturum se minabatur. Is, quem nostra vidit aetas vincentem toties, devictum nunquam, imperator iuvenis, Galliae decus, videbatur iamiam to-

tam Italiae formam mutaturus, et quae ibi ex antiquis laudum omnium studiis scintillae remanserant, eas invicta armorum suorum vi resuscitaturus. Sed tamen rudem illum et ab omni humanitate alienum bellatorem huic insigni imperatoriae artis ornamento comparandum nemo putet; aliud mira illa fortunae vicissitudo exemplum revocat; en, alter adest ex remota antiquitate heros, Brenni victor, instaurator patriae, Camillus.

Quae urbs quadringentis prope annis ante ab exiguis profecta initiis et sua virtute et prosperrimo fortunae successu ita effloruerat, ut ad omnium fere populorum dominatum fatis rapi magis quam duci videretur, ea quum, legibus perscriptis, constituta iusta quadam rei publicae forma, et devictis paullo ante hostibus omnium pertinacissimis, in dies augeri laetius videretur: ecce, subito immanis quaedam barbarorum vis, invisitata ante atque inaudita, ab ultimis terrarum coorta oris in Italiae fines irrupit incitatoque agmine Romam versus iter instituit. Urgebant fata Romanorum urbem. Nam ad Alliam obvii Romani, avitae immemores virtutis, ne tentato quidem certamine, turpi-

ter non in patriam urbem, sed Veios plerique aufugiunt. Ac Galli ipsi victoriae huius miraculo obstupefacti confestim ad urbem appropierant. Iamque Romanis salutem desperantibus tutum nihil visum praeter illam deorum sedem, Capitolii arcem; in quam ubi iuventus militaris senatusque robur cum coniugibus liberisque concessisset, barbari tranquille urbem ingressi, hostile nihil nisi arcem conspicati, trucidatis iis, quos in foro invenerant, senibus, omnia agere et ferre, diripere tecta, direptis ignes iniicere. Cogitate, auditores, quantum oblatum sit miseriae eorum oculis, qui veluti ad spectaculum occidentis patriae a fortuna positi nulliusque rerum suarum praeterquam corporum vindices relictis omnia sua in hostium potestate esse, omnia igne ferroque solo aequata cernerent. An vero horum animos horrendo isto spectaculo fractos concidisse arbitramini? Imo tot obruti malis, quum omnia flammis ruinisque diruta vidissent, tamen parvum illum collem, libertati relictum, ad necem usque parati erant virtute defendere. Magnum, fateor, hoc est virtutis constantiaeque humanae documentum; sed maius profecto et admirabilius multo edidit is, qui optime olim de patria meritus, ab ingratis postea civibus ex-

pulsus, tunc in tanta rerum omnium desperatione salutis patriae pius auctor exstitit. Camilli dico nomen venerandum, ducis eius, qui tum Ardeae exsulans, moestior ibi fortuna publica quam sua, ut Gallorum exercitum adventare audivit, quasi divino quodam spiritu correptus ad reprimendos Gallos Ardeates fortiter incitat. Incitati pariter omnes Camilli auspiciis barbaros caedunt. Tum Romanorum Veiis commorantium eriguntur animi; eripere patriam ex hostium manibus omnes statuunt, sed corpori valido caput deest. Non deerat, auditores. Camillum suum Ardea arcessunt, iamiam Capitolii liberatorem futurum. Quippe quod malum fortissimos saepe exercitus crudelissimo hoste crudelius confecit, id Romanorum in arce reliquias urgebat; fames ultra ferri non poterat. Paciscuntur cum Gallis Romani; concidit superbum Romanorum nomen, ni repente advenit vindex. Adest. Arma suos aptare, ferroque non auro recuperare patriam Camillus dictator iubet; instruit aciem primoque statim concursu Gallos fundit, moxque iterum eosdem ita caedit, ut ne nuncius quidem cladis relinqueretur. Quo tunc animo Camillum, quo servatos cives fuisse existimatis? Romulum eum patremque patriae et alterum urbis con-

ditorem appellant; triumphantem in urbem laetissimo clamore prosequantur; hominem divinitus sibi missum suo se munere abdicare non patiuntur, et agitata deinde quaestione Romae ruinas relinquendi atque in paratam urbem Veios transmigrandi dissuadenti Camillo obediunt omnes urbemque instaurant.

Huius igitur viri immortalis si quis imaginem animo intueatur, is videatur sibi virum supra mortales excelsum et perfectum quoddam virtutis imperatoriae specimen intueri. Sed in Camillo quid est, auditores, quod potissimum admiremur? Animumne fortem, nullis periculis, nulla aerumna perdomitum, insignemque bellandi prudentiam? At illam avitam Romanorum laudem communem habet cum ceteris et civibus etsaeculorum insequentium ducibus plurimis. An regendi populi leniendarumque seditionum scientiam? At ne eam quidem propriam habuit priorum ille aemulus, posteriorum dux atque auctor. Pietatem potius admiramur fortitudini iunctam, gratissimamque in patriam mentem, et, quod maius etiam est, illam animi magnitudinem, quae acceptae iniuriae omnium acerbissimae oblita eam unam recte et honeste ulciscendi

esse rationem putavit, ut, qui ipsius fortunas inhumaniter evertissent, eorum afflictas res pie excitaret. Scilicet duplex est genus virtutum; alterum splendidum, magnitudine sua mentes quasi praestringens atque in admirationem potius quam amorem vel invitos abstrahens; mite alterum, blandum, melioremque nostri partem quasi quadam dulcedine et sancta voluptate delinens. Utrumque qui miscuit, ut fecit ille, quem celebramus, is denique omnium ore atque consensu in principibus humani generis viris suo iure locum obtinet, suumque immortalitati memori nomen tradit. Huiusmodi excelsa magnitudinis humanae species ubicunque offertur, miramur, stupemus, laetamur; si nostra ipsorum gens talem vidit virum, talis viri aemulum principem benigna fortuna in patriae universae salutem oblatum sibi videt, nemo est paullo humanior, quin sibi patriaeque et omni posteritati atque ipsi adeo humano generi maximopere gratulandum esse censeat, nemo, quin huius regis auspiciis saecula felicissima omniumque plenissima laudum patriae oritura praevideat.

